

Het lijkt een sprookje, maar dit is zijn verhaal!

Op een dag krijg ik te horen dat mijn kind gehandicapt is. Hij heeft autisme en ook nog eens een laag IQ. Dat IQ zal alleen nog maar lager worden is de voorspelling die gedaan wordt.

Ik ging alles lezen wat er maar over autisme te lezen is. Ik ben zelf een sociaal mens en kan niet geloven dat mijn kind een gevoelloos iemand blijkt te zijn. Iemand die geen empathie heeft, die alleen met zichzelf en zijn stereotype bezigheden bezig is. Ik kan niet geloven dat hij zo weinig kan, dat het nooit wat zal worden. Ik ben boos. Ik ben verdrietig.

En dan kom ik de juiste mensen tegen. Mensen die geloven in mogelijkheden in plaats van beperkingen. En langzaam, langzamerhand durf ik te geloven dat het ook waar kan zijn. En waarom? Omdat ik weer durf te kijken naar mijn kind zoals die is.

En wat zie ik nu. Een enthousiast kind. Vol met empathie. Vol met sociaal gedrag. Vol met liefde. Een geweldig kind met mogelijkheden. Ik begrijp zijn handicap. Al die dingen die mensen niet zeggen. Al die boodschappen die niet kloppen. Al die verborgen signalen. Hij snapt ze niet. En daarom snapt hij niet hoe hij moet laten zien wat anderen willen. Kind ik begrijp het wel, want ik snap die signalen soms ook niet en ik begrijp soms ook niet wat mensen voelen en waarom. Jij wilt wel maar je kan het niet. Maar daarom ben jij wel het meest pure en waardevolle kind dat er rond loopt.

Ons kind is begonnen bij een medisch kinderdagverblijf. Ik had gelezen dat 70% van de autisten ook nog eens verstandelijk gehandicapt was. Mijn angst sprak ik uit naar de leidster. Maar die sprak geruststellend uit dat we ons daar geen zorgen over hoefden te maken. Tot onze zoon de IQ test had gehad uiteraard. Verreweg de meeste kinderen gingen naar het speciaal onderwijs. Dus dat hebben wij ook maar gedaan. Dat was het beste. In een autiklas met veel structuur, geen prikkels.

Gelukkig waren we toen al begonnen bij Feuerstein. We zagen groei en mogelijkheden. Onze zoon liet zien wie hij is. Maar school zei: Dat kan niet, want hij is een autist. En hij groeide en groeide. En de school geloofde het niet. Maar binnen die school kon hij zichzelf niet zijn. Hij werd vastgelegd met regels, structuur, praatmeters, stoplichten, picto's en overgangsmuziekjes. En werd bang van de strenge juf en de kinderen die hard schreeuwden en met spullen gooiden.

Maar wij begonnen te geloven in ons kind. En gingen kijken naar wie ons kind nu werkelijk is. En al snel gingen we op zoek naar een andere school. We geloofden nog niet dat hij naar regulier onderwijs kon, want hij was bang van andere kinderen en mensen. Dus we hebben spelers in huis gehaald die hem gingen volgen en dingen deden die hij leuk vindt. Zodat hij mensen weer leuk vond. We gingen kinderen uitnodigen en lieten hem zien dat ook die leuk zijn.

Bij Feuerstein leerde hij vertrouwen in zichzelf te krijgen. Dat je zelf dingen kunt uitzoeken en antwoorden kunt krijgen. Dat je zelf kunt zien of je iets goed gedaan hebt of dat je het toch anders kunt doen. Dat je het zelf kunt en dat niet bang hoeft te zijn om fouten te maken. Want je kunt zelf iets aan de situatie veranderen. En nog zoveel dingen meer heeft hij geleerd. Hij vraagt waarom? Waarom? Ja, waarom. Vraag je maar af waarom, goed zo jongen.

We hebben toen een lange, moeizame, slopende tijd gehad om Robin op de juiste school te krijgen. Inmiddels waren we wel gaan geloven dat hij naar regulier onderwijs kon. Helaas wilden de scholen ons niet geloven.

Er gebeurde iets geweldigs. Katinka belde voor ons de school bij ons in het dorp en de deur ging open. We mochten een proefplaatsing doen van 1 maand. En toen heeft onze zoon laten zien wie hij is. Dat hij het kan en dat hij het wil. En hij mocht blijven.

Achterstanden worden ingehaald. Vrienden worden gemaakt. Hij leert op alle vlakken, sociaal, emotioneel, cognitief. Hij vertelt wat andere kinderen doen en wat ze bezig houdt. Hij wil zijn A-diploma voor zwemmen halen. Hij wil na schooltijd liefst elke middag samen spelen. Hij doet werkjes en dat doet hij geweldig. De citotoetsen heeft hij voldoende gemaakt. En dat in een overvolle klas. Kringgesprekken volgt hij met interesse en doet ook zelf mee! Hij vertelt over geschiedenis en dat je toen dinosaurussen en ridders had. Hij schrijft, hij rekt. Hij groeit. **Hij geniet!**

Het lijkt een sprookje, maar dit is zijn verhaal!

Een gelukkige moeder.